

Arrest

nr. 257 107 van 23 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P.-J. DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96-98
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. DE BLOCK *loco* advocaat P.-J. DE BLOCK en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X 2003.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 14 juni 2019. Dezelfde dag dient de verzoekende partij een eerste verzoek om internationale bescherming in.

Op 4 november 2020 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 16 november 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, O. M. K. (...), bent een Afghaanse burger van Pashtoe origine en een soennitische moslim van geloofsovertuiging. U bent afkomstig van het dorp Zeranaï, behorend tot het district Qarghayi gelegen in de provincie Laghman. U bent de zoon van een landbouwer en ging tot de vierde graad naar de lagere school. Daarna werkte u zelf ook als landbouwer en hoedde u het vee.

Uw vader, O. N. (...), was in het verleden een commandant bij Hezb-e-Islami. Op een dag kwam u na school naar huis toen uw moeder aan het wenen was. De taliban hadden jullie huis aangevallen en ze hadden uw vader ontvoerd. U denkt dat taliban hem ontvoerden omdat uw vaders groepering zich aangesloten had bij een vredesakkoord. Uw maternale oom nam u, uw moeder en 2 broers mee naar zijn huis. De oom besloot uiteindelijk dat u Afghanistan moest verlaten en regelde uw vertrek.

U verliet Afghanistan aan het einde van de zomer in 1397 (omgerekend naar de westerse kalender 2018). U reisde doorheen voor u onbekende landen. Op 29 november 2018 deed u een aanvraag tot internationale bescherming bij de Bulgaarse autoriteiten. Op 12 maart 2019 deed u hetzelfde, maar ditmaal in Slovaakse. U wachtte uw procedures in beide landen niet af. Uiteindelijk betrad u op 14 juni 2019 het Belgische grondgebied en ging u diezelfde dag nog een aanvraag indienen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U verklaarde bij binnenkomst minderjarig te zijn.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. Ter staving van uw verklaringen legde u uw taskara voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd bij aankomst in België. De beslissing die u immers werd betekend door de Dienst Voogdij op 20 december 2019, stelt dat u ouder dan achttien jaar bent, vermoedelijk 20,2 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Dat u heden 17 jaar bent zoals u verklaart, blijkt na medisch onderzoek dan ook absoluut niet aannemelijk (CGVS, p. 2-3). Omdat u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan het Internationale Verdrag inzake de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, tast bovendien uw algemene geloofwaardigheid op ernstige wijze aan. Uw taskara kan hier geen ander licht op doen schijnen, zie verder.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België. Het verschaffen van duidelijkheid over uw eerdere verblijfplaatsen is echter van wezenlijk belang voor de inschatting van de vrees voor vervolging die u stelt te koesteren. Immers, indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfsituatie voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan, dient immers te worden besloten dat de vervolgingsfeiten, die zich volgens zijn verklaringen in een plaats van eerder verblijf in Afghanistan zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. In casu werd vastgesteld dat u het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat u in de regio van Qarghayi, provincie Laghman, gewoond heeft.

Vooreerst dient te worden gewezen op uw zeer beperkte geografische kennis van de regio waar u tot 2018 altijd zou hebben gewoond. U slaagt er weliswaar in om de districten die nog tot de provincie Laghman behoren (Dawlatsha, Alishang, Alingar en Bad Pash) correct op te sommen maar verder reikt uw kennis niet. Op de vraag welke van deze districten dan aan uw beweerde district van herkomst grenzen, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 10). Verder heeft u nog nooit van Surkhrod, Khogyani, Kuzkunar en Dara-e-Nur gehoord, nochtans grenzen al deze districten, die deel uitmaken van de provincie Nangarhar, aan Qarghayi (CGVS, p. 10). Van de provincie Nangarhar zelf heeft u trouwens ook nog nooit gehoord (CGVS, p. 10-11). Jalalabad, de hoofdstad van deze provincie, zegt u evenmin iets (CGVS, p. 11). Nochtans bevindt deze voorname Afghaanse stad zich op een boogscheut van Qarghayi. Van Nuristan, een andere provincie die grenst aan Laghman, blijkt dat u daar evenmin ooit van gehoord te hebben, ondanks het gegeven dat er een weg leidt naar deze provincie die nota bene vertrekt in het district Qarghayi (CGVS, p. 11). Nurgeram, het district in Nuristan waar u zou uitkomen als u deze weg zou volgen, herkent u ook niet, net als Parun, de provinciehoofdstad van Nuristan (CGVS, p. 12). Dit is toch allemaal zeer merkwaardig.

Verder verklaart u Darunta niet te kennen hoewel het een zeer bekende locatie betreft op de grens tussen Qarghayi en de provincie Nangarhar. In de jaren zestig hebben de Russen er een enorme dam aangelegd (CGVS, p. 12). Charbagh/Charabagh en Gambiri, ook bekende locaties binnen het district Qarghayi, doen slechts vaag een belletje rinkelen (CGVS, p. 11-12). Op de vraag waar deze plekken

zich dan juist bevinden binnen het district moet u het antwoord evenwel schuldig blijven. Van Gambiri weet u bijvoorbeeld niet of u het districtscenar moest passeren om er naartoe te gaan (CGVS, p. 12). Dat in de Gambiri-woestijn lange tijd een militaire basis van de ISAF was, lijkt u ook ontgaan te zijn (CGVS, p. 13). Het is niet aannemelijk dat een jonge, volwassen man uit Laghman over al deze zaken helemaal niets zou weten. Hieruit blijkt al een eerste keer dat u leugenachtige verklaringen aflegt over uw regio van herkomst. De opmerkingen dat u jong was en uw vader u niet buiten het dorp liet gaan, bieden geen afdoende verklaringen voor uw onwetendheid (CGVS, p. 11, 12, 17).

Voorts dient te worden gewezen op uw bijzonder fragmentarische kennis van andere aspecten van de plaatselijke maatschappij. Uw vader zou commandant bij Hezb-e-Islami geweest zijn maar u kan nauwelijks iets vertellen over deze groepering. U vermoedt dat de groepering deel uitmaakt van de taliban of op zijn minst geaffilieerd is met de taliban (CGVS, p. 14). Voorts spreekt u vaag over een vredesverdrag met de overheid maar lijkt u eerder te doelen op een overeenkomst met betrekking tot uw asielaanpak, dan wel over het vredesverdrag tussen de Afghaanse overheid en de leider van Hezb-e-Islami, Gulbuddin Hekmatyar (CGVS, p. 14-15). Dit wordt bevestigd wanneer het CGVS u confronteert met de naam Hekmytar en u geen idee heeft over wie het gaat (CGVS, p. 15). Younus Khalis, de mujahideenleider die aanvankelijk deel uitmaakte van Hezb-e-Islami maar al snel een eigen groepering stichtte onder dezelfde naam, kent u evenmin. Nog lijkt u niet te beseffen dat behalve haar militaire tak, Hezb-e-Islami tegenwoordig in de eerste plaats een politieke partij is. Verder stelt de Commissaris-generaal nog vast dat u nog nooit gehoord hebt van Ahmad Shah Massoud, nochtans wordt deze Tadzjiekse volksheld van de burgeroorlog tot vandaag de dag jaarlijks gevierd in Afghanistan.

Verder dient te worden opgemerkt dat u er niet in slaagt de Afghaanse kalender te hanteren. Gevraagd wanneer u uit Afghanistan vertrokken bent, vertelt u dat u het land verliet in het jaar 1397 maar dat u niet meer weet welke maand dit was. U zou enkel nog weten dat u vertrok aan het einde van het zomerseizoen (CGVS, p. 5). Als het CGVS u uitnodigt om deze zomermaanden op te sommen, doet u eerst nog een poging om vervolgens snel toe te geven dat u de kalender niet kent. Gevraagd hoe dat komt, stelt u plots wel de kalender te kunnen hanteren en wijst u op uw beperkte scholing (CGVS, p. 6). Voorts blijkt evenwel dat u niet met zekerheid kunt zeggen welk jaar het nu is in Afghanistan (CGVS, p. 7). Ook zou u weten dat in uw regio de lange schoolvakantie in de zomer valt maar kan u niet zeggen hoelang deze vakantie dan wel precies duurde (CGVS, p. 7).

Nog hecht het CGVS geen geloof aan uw verklaringen dat u een landbouwerszoon bent. Zo kan u maar met veel moeite de oppervlakte van jullie veld meedelen. Het blijkt dat u niet vertrouwd met de Afghaanse lengtematen jerib en biswa. De laatstgenoemde maat spreekt u consequent foutief uit als "bispa", wat duidelijk wijst op een (slecht) ingestudeerd karakter van deze kennis. Hoeveel biswa in één jerib gaan, kunt u ook niet vertellen (CGVS, p. 6-7). Over de term "karez", een specifieke manier van irrigeren die nog steeds sterk in gebruik is in Afghanistan, geeft u voorts aan dat u niet weet wat het is en dat het niet bestaat in "ons dorp" en "ons land" (CGVS, p. 8). De gewichtsmaten mann, kharwar en charak kent u blijkbaar wel. Ook de verhouding tussen mann en kharwar weet u correct te benoemen (CGVS, p. 9). De verhouding tussen charak en mann kent u dan weer niet (CGVS, p. 10). Wederom rijst het vermoeden dat u deze zaken heeft proberen in te studeren. Uw onwetendheid als u geconfronteerd wordt met de term "ser", een lokale gewichtsmaat die vaak gehanteerd wordt om graan te wegen, bevestigt dit vermoeden. Nog weet u niet aan wie de landbouwers in Qarghayi hun landbouwproducten eigenlijk verkochten terwijl informatie aantoonde dat de hoofdstad Kabul een bijzonder belangrijke afzetmarkt vormt voor de landbouwers daar (CGVS, p. 9 + landeninformatie, doc 1).

Voorts verklaart u dat de velden in uw regio geïrrigeerd werden met behulp van de "Laghmanrivier". Vermoedelijk doelt u op de Kabulrivier. U weet immers dat deze rivier uit de richting van Kabul komt. Naar waar deze rivier verder stroomt, moet u het antwoord evenwel schuldig blijven (CGVS, p. 8). Als vervolgens gevraagd werd of er nog rivieren door uw district vloeien, zegt u ten stelligste dat dit niet het geval is (CGVS, p. 8). Nochtans is Qarghayi de plek in Laghman waar de bekende Alishang en Alingar rivieren samenvloeien in de Kabulrivier om zo via Jalalabad naar Pakistan te stromen. Verder konden uw verklaringen over eventuele overstromingen van de Kabulrivier niet overtuigen. U weet naar eigen zeggen over overstromingen maar gevraagd of u zich een grote herinnert, ontwijkt u de vraag (CGVS, p. 8). Ook op de vraag of er maatregelen werden genomen om de velden te beschermen tegen deze overstromingen, blijft u bijzonder oppervlakkig. U spreekt enkel over "het verplaatsen" en "drogen" van graan (CGVS, p. 8). Informatie toont echter aan dat in de regio van Qarghayi het laatste decennium heel wat infrastructuur opgetrokken werd om de landbouwgronden te beschermen tegen mogelijke overstromingen (landeninformatie, doc 2). Uw uiterst fragmentarische kennis over de landbouwsituatie

in Qarghayi, geeft niet enkel aan dat u geen zoon van een landbouwer bent maar vormt wederom een indicatie dat u niet uit deze regio afkomstig bent.

Voorts is het merkwaardig dat u nauwelijks kan verhalen over de zware Laghman-aardbeving van 2013. Zo slaagt u er niet in om deze aardbeving te situeren in de tijd (CGVS, p. 8). Nog lijkt u niet op de hoogte van de desastreuze gevolgen die deze aardbeving had in onder meer de naburige provincies Nangarhar en Kunar (CGVS, p. 9 + landeninformatie, doc 3). Het is niet aannemelijk dat u zich deze aardbeving niet beter zou herinneren, zeker nu blijkt dat u ouder bent dan u laat uitschijnen.

Nog is het opvallend dat u geen idee heeft wanneer Afghanistan haar nationale feestdag viert (CGVS, p. 13). Ook uw verklaringen omtrent Haft Mewa, een traditioneel gerecht dat door veel Afgaanse families bereid wordt op nieuwjaarsdag, zegt u niets (CGVS, p. 13-14). Wat de nationale sport bij uitstek in Afghanistan, buzkashi, precies inhoudt, kan u evenmin verduidelijken (CGVS, p. 14).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Qarghayi gelegen in de provincie Laghman. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Qarghayi heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Ten overvloede merkt het CGVS op dat u eveneens zeer vage en oppervlakkige verklaringen aflegde omtrent uw asielmotieven. Zo beweerde u dat uw vader een Hezb-e-Islami-commandant was, maar zeiden de namen van de topleiders van deze groeperingen, Gulbuddin Hekmatyar en Younus Khalis u al helemaal niets (CGVS p. 15). Gevraagd hoelang uw vader dan al bij de groepering was houdt u het op een vaag 'heel lang (CGVS p. 14). Evenmin kon u verduidelijken wanneer hij als commandant gestopt zou zijn (CGVS p. 15). Het is niet aannemelijk dat een zoon van een Hezb-e-Islami-commandant hiervan niet op de hoogte zou zijn. Uw verklaring als zou uw vader u daar nooit iets over verteld hebben is niet geloofwaardig.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal significant verschillend is (zie het het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, beschikbaar op <https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/>

[PLib/Afghanistan security situation 2019.pdf](#)), en het gegeven dat vele Afghanen binnen Afghanistan om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Afghaanse nationaliteit, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Afghanistan.

U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS dd. 4 november 2020 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het persoonlijk onderhoud en op het einde van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of beweerde regio van herkomst in Afghanistan (CGVS, p. 11 en 17). Telkens werd u de mogelijkheid gegeven om gedane verklaringen alsnog te wijzigen. Voorts werd u nog een kort overlegmoment met uw advocaat, meester De Block, toegestaan (CGVS, p. 17). Echter, u heeft er voor gekozen vast te houden aan uw initiële verklaringen en u herhaalde afkomstig te zijn van het dorp Zeranai in het district Qarghayi, waar u altijd hebt gewoond.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Het CGVS erkent dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het ertoe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer. Uw taskara kan de appreciatie van het CGVS evenmin ombuigen. Deze kan uw identiteit en herkomst slechts staven bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Dat deze taskara moet aantonen dat u bij aankomst in België minderjarig was, bevestigt dat dit document geen waarde heeft. Bovendien moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (landeninformatie, doc 4) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Ook de opmerkingen die het CGVS op 18 november 2020 per mail ontving via uw raadsman kunnen bovenstaande vaststellingen ongedaan maken. Ze hebben voornamelijk betrekking tot een eventuele foutieve schrijfwijze van bepaalde namen. Voorts merkt het CGVS nog op dat u een deel van uw antwoord op de vraag welk jaar het nu is in Afghanistan doorschrapte om enkel met het correcte jaartal over te blijven. Het louter schrappen van een deel van het antwoord neemt niet weg dat u het gehele (foutieve) antwoord gaf tijdens het persoonlijke onderhoud. Met dergelijke post-factum correctie kan dan ook geen rekening worden gehouden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. De vier middelen van de verzoekende partij hebben allen betrekking op de motivering van de bestreden akte.

2.1.1. In haar eerste middel gaat de verzoekende partij in op de waarachtigheid van haar afgelegde verklaringen. De verzoekende partij zet vooreerst artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet uiteen. Voorts stelt de verzoekende partij dat twijfels over bepaalde aspecten van een relaas de bevoegde overheid niet ontslaat van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. De verzoekende partij vervolgt dat bij het onderzoek ten gronde de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker ligt. Maar meestal zal deze geen tastbare bewijzen kunnen tonen. Daarom moeten de ondervrager en de asielzoeker alle pertinente feiten vaststellen en beoordelen. In bepaalde gevallen komt het aan de overheid toe om alle beschikbare middelen aan te wenden om de nodige bewijzen te verzamelen. Indien deze niet gevonden kunnen worden, wordt aan de asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund, op voorwaarde evenwel dat zijn vluchtverhaal geloofwaardig is, dat wil zeggen dat zijn verklaringen coherent en waarschijnlijk zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. Om de geloofwaardigheid van een asielzoeker te beoordelen, dient rekening te worden gehouden met zijn persoonlijkheid, o.m. zijn opleiding, zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en de psychologische stoornissen. Het is bijgevolg duidelijk dat om het bestaan van een reden van vrees voor vervolging of van een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandelingen na te gaan, dienen de voorzienbare gevolgen van de terugkeer van de verzoeker naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit of, indien deze niet kan worden bepaald, naar het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, te worden onderzocht.

De verzoekende partij betoogt dat onjuiste verklaringen op zichzelf geen reden zijn om de aanvraag te weigeren. Dergelijke verklaringen moeten worden beoordeeld gelet op de omstandigheden eigen aan de zaak. Er bestaan bij het CGVS geen procedureregels met betrekking tot het verslag van het gehoor; er bestaat dan ook geen enkele waarborg dat de nota's die door de ambtenaar genomen zijn, betrouwbaar zijn; indien bijgevolg de asielzoeker de inhoud van die nota's (over een bepaalde tegenstrijdigheid) op een nauwkeurige en geloofwaardige manier betwist, kan het verslag op dit punt niet tegen hem gebruikt worden. Het feit dat een gegeven tijdens een verhoor vermeld wordt en tijdens een ander verhoor niet, zorgt niet noodzakelijk voor een tegenstrijdigheid; niet alle gevallen van weglating van gegevens mogen ertoe leiden dat de goede trouw van de asielzoeker in vraag wordt gesteld. De beoordeling van de geloofwaardigheid moet focussen op de meest relevante elementen van de asielaanvraag met betrekking tot de gegronde vrees voor vervolging en/of het reële risico op ernstige schade. De vragen met betrekking tot de geloofwaardigheid moeten erop gericht zijn om vast te stellen of een asielrelaas gebeurd zou kunnen zijn. Slechts tegenstrijdigheden en inconsistenties in verband met de kern van het asielrelaas zouden tot ongeloofwaardigheid moeten leiden. De verzoekende partij betoogt tevens dat het CGVS een actieve samenwerkingsplicht heeft met de verzoeker.

In concreto stelt de verzoekende partij dat: “Dat verzoeker geenszins de bedoeling heeft, op welke manier dan ook, de Belgische autoriteiten te bedriegen.

Overwegende verzoeker, behoudens zijn taskara, geen authentieke documenten overleggen, teneinde zijn asielrelaas te schragen.

Dat verzoeker wijst op het beperkte gebruik van authentieke documenten in diens land van herkomst en derhalve op geen enkele ontegensprekelijke wijze zijn asielrelaas kan staven middels stukken.

Dat verzoeker bij zijn oorspronkelijke verklaringen blijft en aangeeft dat hij bij het lezen van de motivering van de bestreden beslissing het navolgende wenst te benadrukken.

Dat het argument van het CGVS als zou verzoeker te weinig over de omliggende districten weten zeer subjectief van aard zijn.

Dat verzoeker immers in een zeer afgelegen dorp woonde en nooit buiten zijn dorp kwam.

Dat evenmin rekening gehouden werd met de beperkte scholingsgraad van verzoeker. Dat hij nooit een landkaart in zijn handen heeft gehouden en derhalve geen enkele geografisch inzicht heeft.

Dat verzoeker les volgde in een slechte school. Er was nagenoeg nooit les, of hetzij in zeer slechte omstandigheden.

Dat het overigens zeer onveiligheid was in andere districten.

Dat verzoeker tevens ook zeer jong was toen hij überhaupt Afghanistan verliet. (16 jaar);

De het plausibel is dat verzoeker niet echt op de hoogte was van de specifieke activiteiten van zijn vader, aangezien deze hierover weinig of niets vertelde.

Dat verder het niet kennen van Boskhashi beruste op een misverstand, aangezien verzoeker iets volledig anders had begrepen.

Dat verzoeker formeel vasthoudt aan de leeftijd die hij steeds als werkelijke leeftijd heeft gekend.

Dat het ongeloof met betrekking tot de twijfel die daaromtrent is gerezen hem zeer zwaar valt.

Dat het verzoeker door de stress dan ook onbeert aan veel initiatief, hetgeen ook verklaart in welk opzicht de door hem gedane verklaringen dienen te worden begrepen.”

2.1.2. In haar tweede middel zet de verzoekende partij vooreerst artikel 48/3, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) uiteen. De verzoekende partij geeft een theoretische uiteenzetting over de daden van vervolging en geeft ook aan dat deze daden van vervolging een zekere ernst moeten vertonen. De verzoekende partij stelt dat in haar geval de daden van vervolging van de taliban uitgaan, zijnde een gezag dragende Islamitische beweging die haar vader viseerden omwille van diens politiek engagement. Bijgevolg viseerden ze ook de verzoekende partij. Voorts stelt de verzoekende partij dat: *“Gelet op ontvoering en dreiging van de Taliban aan het adres van de familie van verzoeker, moet worden aangenomen dat verzoeker een reëel risico loopt te worden vervolgd voor diens “politieke” overtuiging en wil hij zich onder geen enkel beding met de Taliban gaan associëren.”*

2.1.3. Het derde middel van de verzoekende partij heeft betrekking op de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als gevolg van willekeurig geweld. Vooreerst licht de verzoekende partij de verschillende begrippen van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet toe. Vervolgens betoogt de verzoekende partij dat *“Dat de Taliban meerdere initiatieven heeft genomen richting de familie van verzoeker en redelijkerwijs kan aangenomen worden dat er een reëel risico bestaat voor verzoeker zelf, te meer omwille van de politieke affiliatie van de vader van verzoeker. Dat het CGVS in de bestreden beslissing zelf aangeeft dat er een meer dan precaire veiligheidssituatie plaatsvindt in Afghanistan en zelfs meer bepaald in het district van verzoeker.*

Het feit dat er “nauwelijks“ berichtgevingen zijn over eventuele veiligheidsincidenten in het district/land van herkomst van verzoeker niet noodzakelijk betekent dat het voor Verzoeker veilig zou zijn bij een eventuele terugkeer.

Dat bovendien in verscheidene rapporten te lezen valt dat Verzoeker aan willekeurig geweld zou kunnen worden blootgesteld bij een eventuele terugkeer naar diens land van herkomst.

[...]

Dat bovendien de bescherming voor verzoeker doeltreffend moet zijn en mag niet tijdelijk van aard zijn. Overwegende dat de bestreden beslissing het district van verzoeker niet kan vooruitschuiven als een potentiële locatie voor verzoeker. Dat het CGVS bovendien stelt helemaal niet te kunnen inschatten waar verzoeker exact vandaan komt.

Dat dergelijke stelling onder geen enkel beding zekerheid biedt voor de specifieke situatie van verzoeker.

Dat op zijn minst kon verwacht worden dat het CGVS (vlucht)alternatief had onderzocht, gezien de overtuiging van verzoeker dat zijn district voor hem geen optie is.

Bovendien onderzocht het CGVS geenszins waar verzoeker zou terechtkomen in Afghanistan bij een eventuele terugkeer of nog meer in welke omstandigheden verzoeker concreet zou kunnen terechtkomen bij een eventuele herlocatie.

Dat evenmin rekening wordt gehouden met de jonge leeftijd van verzoeker, zelfs al wordt er getwijfeld over een eventuele minderjarigheid.

Dat een leeftijdsdeviatie van 2 jaar weinig verschil maakt voor wat betreft het referentiekader van waaruit het asielrelaas van verzoeker dient te worden begrepen, met name dit van een jong persoon.

Verzoeker wijst verder op het risico dat hij in Afghanistan zal worden blootgesteld aan torenhoge kosten/lasten dewelke hij nooit zou kunnen dragen, gelet op hun beperkte middelen. Dit mede gelet op het gegeven van de bijzonder lage werkgelegenheidsgraad in zijn land van herkomst.

Dat de ondersteuning door verscheidene hulporganisaties of het mogelijke verblijf bij gastgemeenschappen geen toereikende oplossingen zijn en zijn louter ijdele hoop.

Het CGVS hield met de hierboven aangehaalde elementen geen rekening en onderzocht deze niet, noch paste ze toe op verzoeker. De door het CGVS aangehaalde elementen kunnen deze situatie en analyse niet weerleggen.

Uit het voorgaande blijkt dat het CGVS dus tenminste onvoldoende onderzoek gevoerd naar de concrete mogelijkheden voor verzoeker bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

[...]

Dat bovendien in Afghanistan een groot stijgend aantal gevallen van COVID-19-besmettingen gerapporteerd worden, dit over het hele grondgebied. Dat zulks op termijn ook zal resulteren in een nog beperktere bewegingsruimte voor verzoeker bij een eventuele terugkeer.

Dat hier ogenschijnlijk geen rekening mee werd gehouden in de bestreden beslissing.

Dat het CGVS in haar weigeringsbeslissing bijgevolg niet voorziet in een sluitende motivering en tevens ook meer dan anderhalf jaar is uitgebleven.”

Ondergeschikt betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij eraan verzaakt heeft om een intern vestigingsalternatief voor haar in Afghanistan voorop te stellen. Bijgevolg is de bestreden beslissing niet adequaat gemotiveerd.

3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. De verzoekende partij geeft aan dat ze niet kan terugkeren naar Afghanistan daar ze de taliban vreest. Ze verklaart dat haar vader in het verleden commandant bij Hezb-e-Islami was en dat op een dag, toen zij op school was, ze haar ouderlijke woning aangevallen hebben en haar vader ontvoerd hebben. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

5.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij geen geloof hecht aan verzoekers voorgehouden herkomst uit het dorp Zeranai, behorend tot het district Qarghayi gelegen in de Afghaanse provincie Laghman. De verzoekende partij maakt volgens de verwerende partij niet

aannemelijk dat zij daadwerkelijk afkomstig is uit deze regio en aldaar verbleven heeft vooraleer ze uit Afghanistan gevlucht is. Onder meer om deze reden hecht de verwerende partij geen geloof aan verzoekers vluchtrelaas dat onlosmakelijk is verbonden met zijn beweerde herkomst uit het dorp Zeranaï gelegen in het district Qarghayi in de Afghaanse provincie Laghman.

5.3. De Raad verwijst vooreerst naar wat onder punt 4 wordt uiteengezet. De medewerkingsplicht in hoofde van de verzoekende partij die haar oorsprong vindt in artikel 13 van voormelde richtlijn 2013/32/EU “verplichtingen van verzoeker”, houdt in dat de verzoeker samenwerkt met de bevoegde autoriteiten om de relevante elementen ter staving van zijn verzoek vast te stellen.

Deze elementen, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, omvatten *“onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient”*.

Van de verzoekende partij kan aldus worden verwacht dat zij duidelijkheid schept over haar geboorteplaats en haar verschillende verblijfplaatsen in Afghanistan, zowel de eerdere als laatste verblijfplaatsen, zodat haar werkelijke regio van herkomst kan worden bepaald. Het bepalen van de werkelijke regio van herkomst is des te meer van belang wanneer deze regio de plaats is waar de verzoeker om internationale bescherming de bron van zijn vrees situeert. Het is dan immers de werkelijke regio van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zullen worden onderzocht.

Ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming brengt de verzoekende partij haar taskara bij. Aan deze taskara kan geen bewijswaarde toegekend worden. Ten eerste omdat uit de objectieve landeninformatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Ten tweede omdat overeenkomstig deze taskara de verzoekende partij minderjarig was bij het indienen van haar verzoek om internationale bescherming, daar ze op de 12e van de 5de maand van 1382 geboren zou zijn. Op basis van haar taskara verklaarde verzoekende partij dat ze zestien jaar oud was bij het indienen van haar verzoek om internationale bescherming. Echter uit de beslissing van 1 juli 2019 van de gemachtigde van de minister van justitie blijkt dat de verzoekende partij op datum van 24 juni 2019 een leeftijd had van 20.2 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Daarenboven heeft de verzoekende partij haar taskara niet zelf uit Afghanistan meegenomen, maar zou ze deze van de smokkelaar gekregen hebben. De smokkelaar zou deze vermoedelijk van haar maternale oom gekregen hebben die deze vanuit Afghanistan zou opgestuurd hebben (notities persoonlijk onderhoud [hierna: NPO], p. 3-4). Aldus heeft de verzoekende partij geen documenten bijgebracht die op afdoende wijze haar herkomst uit het dorp Zeranaï staven.

Bijgevolg komt het de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad toe te beoordelen of uit de verklaringen van de verzoekende partij redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de verzoeker om internationale bescherming de nationaliteit en haar werkelijke streek van herkomst voldoende aantoonst. Indien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of de Raad van oordeel zijn dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van het verzoek ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio moet gebeuren, komt het hen toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die hen tot een dergelijke conclusie leiden adequaat uiteen te zetten. Indien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of de Raad van oordeel zijn dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de verzoeker om internationale bescherming of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kunnen overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming, is het eveneens hun plicht om de redenen die hen tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoeker. De Raad onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop hij in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke

kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoeker van feitelijke gegevens die behoren tot diens onmiddellijke leefomgeving. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoeker uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

Indien de verzoeker verklaringen aflegt waaruit moet worden geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit de streek die hij voorhoudt te zijn ontvlucht en waar hij de bron van zijn vrees situeert, maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk.

5.4. Aangezien de verzoekende partij verklaart heel haar leven tot aan haar vertrek uit Afghanistan in het dorp Zeranai, behorend tot het district Qarghayi gelegen in de Afgaanse provincie Laghman gewoond te hebben samen met haar familieleden, kan van haar redelijkerwijze worden verwacht dat zij over informatie beschikt waaruit kan blijken dat zij aldaar daadwerkelijk langdurig heeft verbleven gedurende de laatste jaren voor haar komst naar België. Ook al wordt van de verzoekende partij niet verwacht dat zij over alle maatschappelijke en (socio-)politieke aspecten van Afghanistan, en meer in het bijzonder haar beweerde regio van herkomst, een gedetailleerde kennis bezit, zijn er geen redenen die kunnen verhinderen dat de verzoekende partij haar herinneringen aan haar persoonlijke leven en onmiddellijke leefomgeving nauwgezet kan toelichten.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd ingegaan op verzoekers ervaringen met het leven in zijn dorp, zijn omgeving en zijn verplaatsingen. De vragen die gedurende het persoonlijk onderhoud gesteld werden, boden de verzoekende partij ruim de mogelijkheid om haar herkomst toe te lichten. Er werden zowel gerichte als open vragen gesteld die haar konden toelaten haar bekendheid aan te tonen met haar streek van herkomst en met de maatschappelijke en (socio-)politieke omgeving. Haar kennis is echter ontoereikend.

Omtrent haar voorgehouden profiel wijst de Raad ervoor eerst op dat er van uit kan gegaan worden dat de verzoekende partij geen duidelijkheid schept omtrent haar leeftijd. Zoals hoger reeds aangegeven blijkt uit de beslissing van 1 juli 2019 van de gemachtigde van de minister van Justitie dat de verzoekende partij ouder is dan dat ze verklaart te zijn. Voorts stelt de verzoekende partij dat ze de zoon is van een landbouwer, die tevens commandant was bij de Hezb-e-Islami. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat ook deze elementen die betrekking hebben op het profiel van de verzoekende partij betwist worden. In de bestreden beslissing wordt terecht gemotiveerd dat: *“Uw vader zou commandant bij Hezb-e-Islami geweest zijn maar u kan nauwelijks iets vertellen over deze groepering. U vermoedt dat de groepering deel uitmaakt van de taliban of op zijn minst geaffilieerd is met de taliban (CGVS, p. 14). Voorts spreekt u vaag over een vredesverdrag met de overheid maar lijkt u eerder te doelen op een overeenkomst met betrekking tot uw asielrelaas, dan wel over het vredesverdrag tussen de Afgaanse overheid en de leider van Hezb-e-Islami, Gulbuddin Hekmatyar (CGVS, p. 14-15). Dit wordt bevestigd wanneer het CGVS u confronteert met de naam Hekmytar en u geen idee heeft over wie het gaat (CGVS, p. 15). Younus Khalis, de mujahideenleider die aanvankelijk deel uitmaakte van Hezb-e-Islami maar al snel een eigen groepering stichtte onder dezelfde naam, kent u evenmin. Nog lijkt u niet te beseffen dat behalve haar militaire tak, Hezb-e-Islami tegenwoordig in de eerste plaats een politieke partij is. Verder stelt de Commissaris-generaal nog vast dat u nog nooit gehoord hebt van Ahmad Shah Massoud, nochtans wordt deze Tadzjiekse volksheld van de burgeroorlog tot vandaag de dag jaarlijks gevierd in Afghanistan. [...] Nog hecht het CGVS geen geloof aan uw verklaringen dat u een landbouwerszoon bent. Zo kan u maar met veel moeite de oppervlakte van jullie veld meedelen. Het blijkt dat u niet vertrouwd met de Afgaanse lengtematen jerib en biswa. De laatstgenoemde maat spreekt u consequent foutief uit als “bispa”, wat duidelijk wijst op een (slecht) ingestudeerd karakter van deze kennis. Hoeveel biswa in één jerib gaan, kunt u ook niet vertellen (CGVS, p. 6-7). Over de term “karez”, een specifieke manier van irrigeren die nog steeds sterk in gebruik is in Afghanistan, geeft u voorts aan dat u niet weet wat het is en dat het niet bestaat in “ons dorp” en “ons land” (CGVS, p. 8). De gewichtsmaten mann, kharwar en charak kent u blijkbaar wel. Ook de verhouding tussen mann en kharwar weet u correct te benoemen (CGVS, p. 9). De verhouding tussen charak en mann kent u dan weer niet (CGVS, p. 10). Wederom rijst het vermoeden dat u deze zaken heeft proberen in te studeren. Uw onwetendheid als u geconfronteerd wordt met de term “ser”, een lokale gewichtsmaat die vaak gehanteerd wordt om graan te wegen, bevestigt dit vermoeden. Nog weet u niet aan wie de landbouwers in Qarghayi hun landbouwproducten eigenlijk verkochten terwijl*

informatie aantoont dat de hoofdstad Kabul een bijzonder belangrijke afzetmarkt vormt voor de landbouwers daar (CGVS, p. 9 + landeninformatie, doc 1).” Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door de verzoekende partij volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partij dat zij zelf verklaard heeft dat ze tot de 4de graad naar school gegaan is omdat ze dan als landbouwer gewerkt heeft (NPO, p.6). In deze omstandigheden kan van de verzoekende partij redelijkerwijze verwacht worden dat ze voormelde vragen kan beantwoorden. De verzoekende partij kan haar onwetendheid hieromtrent niet verschonen door te stellen dat zij slechts een kind was, en dat haar vader zich daarmee bezig hield. In dit verband wijst de Raad er wederom op dat de verzoekende partij nalaat duidelijkheid te brengen omtrent haar leeftijd, en dat ze in elk geval ouder is dan de leeftijd die zij opgeeft.

Bijgevolg dient er op basis van de afgelegde verklaringen samen gelezen met de documenten die de verzoekende partij bijgebracht heeft, beslist te worden dat de verzoekende partij haar voorgehouden profiel van zoon van een persoon die commandant was bij de Hezb-e-Islami, en afkomstig is uit een boerenfamilie niet aannemelijk maakt.

De verzoekende partij laat door haar eigen toedoen na om duidelijkheid te scheppen over haar eigen profiel. Dit in achtgenomen kan er vastgesteld worden dat noch uit het gehoor noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van de verzoekende partij, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Nergens blijkt dat van de verzoekende partij werd verwacht dat zij over alle maatschappelijke en (socio-) politieke aspecten van Afghanistan, en meer in het bijzonder haar beweerd regio van herkomst, een gedetailleerde kennis bezit. Daarenboven hebben de vragen ook betrekking op haar directe leefomgeving en houden verbanden met gebeurtenissen in haar dagelijks leven. In dit verband wijst de Raad er ook op dat de verzoekende partij weliswaar geen duidelijkheid schept over haar leefomgeving. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart de verzoekende partij immers dat *“ik verliet ons huis niet, mijn vader liet me niet buiten het dorp gaan.”* (NPO, p.12). Als de *protection officer* vraagt waarom dit zo was, wijst de verzoekende partij op het gegeven dat ze “jong” was. In dit verband dient wederom vastgesteld te worden dat de verzoekende partij ouder is dan ze verklaart te zijn.

Vervolgens stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op correcte en pertinente gronden besluit dat geen geloof kan worden gehecht aan de herkomst van de verzoekende partij uit het dorp Zeranai, behorend tot het district Qarghayi gelegen in de Afghaanse provincie Laghman.

Omtrent de geografische kennis wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat:

- de verzoekende partij de districten die tot de provincie Laghman behoren (Dawlatsha, Alishang, Alingar en Bad Pash) correct weet op te sommen, maar kan niet aangeven welke van deze districten dan aan haar beweerd district van herkomst grenzen (NPO, p. 10).
- de verzoekende partij heeft nog nooit van de districten Surkhrod, Khogyani, Kuzkunar en Dara-e-Nur gehoord, nochtans grenzen al deze districten, die deel uitmaken van de provincie Nangarhar, aan Qarghayi (NPO, p. 10).
- de verzoekende partij kent de nabijgelegen provincie Nangarhar en de provinciehoofdstad Jalababad van Nangarhar niet (NPO, p. 10-11).
- de verzoekende partij kent evenmin de provincie Nuristan, die eveneens grenst aan Laghman. Nochtans leidt er een weg naar deze provincie die vertrekt in het district Qarghayi (NPO, p. 11). Nurgeram, het district in Nuristan waar men zou uitkomen als deze weg gevolgd wordt, herkent de verzoekende partij ook niet, net als Parun, de provinciehoofdstad van Nuristan (NPO, p. 12). Dit is toch allemaal zeer merkwaardig.
- de verzoekende partij verklaart Darunta niet te kennen, hoewel het een zeer bekende locatie betreft op de grens tussen Qarghayi en de provincie Nangarhar. In de jaren zestig hebben de Russen er een enorme dam aangelegd (NPO, p. 12).
- de bekende locaties Charbagh/Charabagh en Gambiri binnen het district Qarghayi, doen slechts vaag een belletje rinkelen (NPO, p. 11-12). De verzoekende partij kan ze niet binnen haar district situeren: *“Van Gambiri weet u bijvoorbeeld niet of u het districtscenter moest passeren om er naartoe te gaan (CGVS, p. 12). Dat in de Gambiri-woestijn lange tijd een militaire basis van de ISAF was, lijkt u ook ontgaan te zijn (CGVS, p. 13).”*

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat de verzoekende partij er niet in slaagt de Afghaanse kalender te hanteren. Enerzijds kan de verzoekende partij niet aangegeven in welke maand ze uit Afghanistan vertrokken is: *“U zou enkel nog weten dat u vertrok aan het einde van het*

zomerseizoen (CGVS, p. 5).” Anderzijds kan de verzoekende partij evenmin de zomermaanden opsommen (NPO, p.6). Nochtans blijkt uit haar eigen verklaringen bovendien dat ze tijdens de zomermaanden een lange schoolvakantie had. Bovendien kan ze niet aangegeven hoe lang de zomervakantie precies duurt (NPO, p.7). Voorts kan de verzoekende partij ook niet met zekerheid zeggen welk jaar het nu is in Afghanistan (NPO, p. 7).

De verzoekende partij heeft ook verklaard dat in haar regio de velden geïrrigeerd werden met behulp van de “Laghmanrivier”. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat: “Vermoedelijk doelt u op de Kabulrivier. U weet immers dat deze rivier uit de richting van Kabul komt. Naar waar deze rivier verder stroomt, moet u het antwoord evenwel schuldig blijven (CGVS, p. 8). Als vervolgens gevraagd werd of er nog rivieren door uw district vloeien, zegt u ten stelligste dat dit niet het geval is (CGVS, p. 8). Nochtans is Qarghayi de plek in Laghman waar de bekende Alishang en Alingar rivieren samenvloeien in de Kabulrivier om zo via Jalalabad naar Pakistan te stromen. Verder konden uw verklaringen over eventuele overstromingen van de Kabulrivier niet overtuigen. U weet naar eigen zeggen over overstromingen maar gevraagd of u zich een grote herinnert, ontwijkt u de vraag (CGVS, p. 8). Ook op de vraag of er maatregelen werden genomen om de velden te beschermen tegen deze overstromingen, blijft u bijzonder oppervlakkig. U spreekt enkel over “het verplaatsen” en “drogen” van graan (CGVS, p. 8). Informatie toont echter aan dat in de regio van Qarghayi het laatste decennium heel wat infrastructuur opgetrokken werd om de landbouwgronden te beschermen tegen mogelijke overstromingen (landeninformatie, doc 2). Uw uiterst fragmentarische kennis over de landbouwsituatie in Qarghayi, geeft niet enkel aan dat u geen zoon van een landbouwer bent maar vormt wederom een indicatie dat u niet uit deze regio afkomstig bent.”

De verzoekende partij kan evenmin de zware Laghman-aardbeving van 2013 in de tijd situeren (CGVS, p. 8). Evenmin lijkt de verzoekende partij op de hoogte te zijn van de desastreuze gevolgen die deze aardbeving had in onder meer de naburige provincies Nangarhar en Kunar (NPO, p. 9 + landeninformatie, doc 3).

Tot slot weet de verzoekende partij niet wanneer in Afghanistan de nationale feestdag gevierd wordt (NPO, p. 13), kent ze Haft Mewa, een traditioneel gerecht dat door veel Afgaanse families bereid wordt op nieuwjaarsdag, niet (NPO, p. 13-14) en kan ze niet verduidelijken wat de nationale sport bij uitstek in Afghanistan, buzkashi, precies inhoudt (NPO, p. 14).

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van haar verklaringen omtrent haar regio van herkomst, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat de verzoekende partij niet aantoont dat de motivering van de commissaris-generaal, waarin haar verklaringen en kennis omtrent haar regio van herkomst ontoereikend zou zijn, verkeerd is.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat ze in een afgelegen dorp woonde, nooit buiten haar dorp kwam, zestien jaar was bij haar vertrek uit Afghanistan en naar een slechte school gegaan is, wijst de Raad erop dat hoger reeds werd geoordeeld dat de verzoekende partij ouder is dan dat ze verklaart te zijn en geen duidelijk zicht biedt op haar profiel. Bijgevolg kan de verzoekende partij zich niet zonder meer beroepen op haar jonge leeftijd en geïsoleerd bestaan om haar gebrekkige kennis over haar regio van herkomst te verschonen. Daarenboven is niet zo zeer een schoolse kennis nodig om de vragen te beantwoorden, daar ze betrekking hebben op waarneembare zaken waarvan men redelijkerwijze kan verwachten dat een jongeman die verklaart heel zijn leven in het district Qarghayi gewoond te hebben, hiervan op de hoogte is zoals terecht in de bestreden beslissing wordt uiteengezet.

De verzoekende partij haalt in haar verzoekschrift ook aan dat het niet kennen van buzkashi berust op een misverstand, daar ze iets anders had begrepen. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt niet dat er sprake is van een misverstand. Daarenboven laat de verzoekende partij in het verzoekschrift na toe te lichten wat ze dan wel verstaan zou hebben.

Verder wijst de Raad er nog op dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen.

Het is immers het geheel van de vastgestelde vaagheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat geen geloof gehecht kan worden aan de verklaring van de verzoekende partij afkomstig te zijn uit het dorp Zeranai, behorend tot het district Qarghayi gelegen in de Afghaanse provincie Laghman.

Het gegeven dat de antwoorden van de verzoekende partij algemeen, vaag en gekenmerkt worden door omissies, doet vermoeden dat een deel van de kennis van de verzoekende partij omtrent haar voorgehouden regio van herkomst ingestudeerd is. De verzoekende partij toont geen doorleefde kennis aan van de regio waar ze volgens haar eigen verklaringen heel haar leven zou gewoond hebben.

De Raad kan, in navolging van de verwerende partij, na grondige lezing van het administratief dossier – het geheel van de verklaringen en landeninformatie in acht genomen –, geen geloof hechten aan verzoekers beweerde herkomst uit het dorp Zeranai, behorend tot het district Qarghayi gelegen in de Afghaanse provincie Laghman

Samen met de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan haar beweerde regio van herkomst, leidt deze vaststelling ertoe dat evenmin geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas en beweerde vervolgingsfeiten van de verzoekende partij, daar deze onlosmakelijk met haar beweerde plaats van herkomst zijn verbonden. Het louter volharden in haar vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de verwerende partij, kan verder bezwaarlijk een dienstig verweer worden geacht. De verzoekende partij slaagt er middels haar verzoekschrift niet in om de vaststellingen van de verwerende partij te verklaren of in een ander daglicht te plaatsen.

Bijgevolg is niet voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

5.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Volgens de bepalingen van artikel 48/4, § 1 wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan:

“de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Volgens paragraaf 2 bestaat ernstige schade uit:

“a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

6.2. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van haar vluchtmotieven en vluchtrelaas kan de verzoekende partij zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of

onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geïsoleerd. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

6.3. Met betrekking tot de vraag of verzoeker bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een Afghaanse nationaliteit niet volstaan.

In artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet wordt immers uitdrukkelijk gesteld dat er geen behoefte aan bescherming bestaat indien de verzoeker om internationale bescherming in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Uit een samenlezing van artikel 48/4 en 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet vloeit voort dat een beoordeling per regio van de veiligheidssituatie vereist is om het risico te kunnen inschatten. In dit verband wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid op het Afghaanse grondgebied, een reëel risico zou lopen op de in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Op grond van artikel 4.2 van de richtlijn 2011/95/EU, zoals omgezet in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, mag de verwerende partij dan ook verlangen dat verzoeker verklaringen en documentatie ter staving van zijn nationaliteit, identiteit, inclusief zijn geboorteplaats en "*land(en) en plaats(en) van eerder verblijf*" voorlegt. De verplichting om mee te werken aan de vaststelling van de plaatsen van eerder verblijf, houdt niet in dat verzoeker het bewijs moet leveren "*recent en rechtstreeks*" uit een bepaalde regio te komen alvorens hij in een lidstaat zijn verzoek om internationale bescherming indient. Wel kan van de verzoekende partij worden verwacht dat zij duidelijkheid schept over haar geboorteplaats en haar verschillende verblijfplaatsen in Afghanistan, zowel de eerdere als de laatste verblijfplaatsen, zodat de werkelijke regio van herkomst kan worden bepaald.

Het bepalen van de werkelijke regio van herkomst is des te meer van belang wanneer deze streek de plaats is waar de verzoekende partij de bron van het risico op ernstige schade situeert. Het is dan immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan de vrees voor het risico op ernstige schade zal worden onderzocht. Met betrekking tot het eventuele risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is het dan ook essentieel dat de verzoekende partij om internationale bescherming haar herkomst uit de regio, waar zij stelt dergelijk risico bij terugkeer te lopen, aannemelijk maakt.

De verzoekende partij verklaart te zijn geboren in het dorp Zeranai, behorend tot het district Qarghayi gelegen in de Afghaanse provincie Laghman en aldaar te hebben gewoond tot aan haar vertrek uit Afghanistan.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij afkomstig is uit het dorp Zeranai, behorend tot het district Qarghayi gelegen in de Afghaanse provincie Laghman. Gelet op dit feit, maakt de verzoekende partij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie aldaar.

Verder maakt de verzoekende partij ook niet aannemelijk dat zij afkomstig is uit een gebied in Afghanistan waarvoor, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waarvoor, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Het is de taak van de verzoekende partij om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekende partij hierin manifest faalt.

In dit kader benadrukt de Raad dat het hem niet toekomt om te speculeren over de werkelijke herkomst, verblijfplaats(en) en achtergrond van de verzoekende partij voor haar komst naar België, over haar reële problemen, netwerk en situatie en over de vraag of verzoeker al dan niet afkomstig is uit of kan

verblijven in een land of regio waar geen risico op ernstige schade aanwezig is in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat de verzoekende partij zelf meent dat er in Afghanistan geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

6.4. Gelet op het voormelde toont de verzoekende partij niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS